

CAMILLA LÄCKBERG VRAŽDA S VŮNÍ MANDLÍ

motto

detektivka

motto

**CAMILLA
LÄCKBERG**
**VRAŽDA
S VŮNÍ MANDLÍ**

Praha 2013

Přeložila Vendula Nováková

Copyright © Camilla Läckberg 2007

First published by Månpocket, Sweden.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Translation © Vendula Nováková, 2013

ISBN 978-80-7246-731-0

Ve vzduchu byl cítit sníh. Do Vánoc zbýval sotva týden a prosinec s sebou přinesl rekordní nadílku sněhu a mrazu. Už několik týdnů ležela na moři tlustá vrstva ledu, v posledních dnech se však oteplilo a led byl křehký a zrádný.

Martin Molin stál na přídi lodi prodírající se brázdou, kterou k ostrovu Valö prorazil ledoborec záchranné služby. Říkal si, co tu vlastně dělá a jestli se rozhodl správně. Jenže Lisette ho tak vytrvale prosila. Upřímně řečeno, přímo žadonila. Rodinné sešlosti prý nejsou její silná stránka, a kdyby jel s ní, dalo by se to přežít mnohem snáz. Potíž spočívala v tom, že setkání s příbuznými by naznačovalo, že jejich vztah je vážný, čímž si alespoň on nebyl jistý.

Ale teď už se to nedalo vzít zpět a on své slovo dodrží. Míří na ostrov Valö, kam jako kluk jezdíval na letní tábory, aby strávil s její rodinou dva dny.

Otočil se. Fjällbacka je bezpochyby nesmírně krásná, i teď v zimě, kdy dřevěné domečky odpočívají pod bílým sněhem. Městečko schoulené v objetí šedé hory působí dramatickým a velmi estetickým dojmem. Možná by stálo za to přestěhovat se z Tanumshede sem, napadlo ho na chvíli, ale pak se svému nápadu zasmál. Le-daže by vyhrál v loterii.

„Hodíte mi ten konec lana?“ zavolal na něj muž z mola a Martin se ze svých úvah probral. Sehnul se a zvedl lano ležící na přídi. Když loď přirazila dostatečně blízko, hodil lano přes zábradlí, muž ho elegantně chytil a loď uvázal.

„Jste poslední. Ostatní už přijeli.“

Martin opatrně přešel na kluzké molo a potřásl mu nataženou pravicí.

„Musel jsem na stanici dokončit před odjezdem nějakou práci.“

„Jo, slyšel jsem, že tu na víkend budeme mít zástupce z řad policie. To se člověk hned cítí bezpečněji.“

Muž se zasmál a představil se jako Börje, majitel penzionu.

„Vedeme ho spolu se ženou. Já tam pracuju jako truhlář, kuchař, komorník a děvečka pro všechno. To všechno jsem já.“ Opět se halasně zachechtal.

Martin si vzal zavazadla a následoval Börjeho směrem ke světlům probleskujícím mezi stromy. „Slyšel jsem, že jste s tím starým domem udělali úplný zážrak.“

„Dal nám dost práce,“ prohlásil Börje pyšně. „A spolykal hodně peněz. To musím přiznat. Ale teď už jsme ho dali pěkně do pořádku. Celé léto a část podzimu

jsme s ženuškou měli plně obsazeno. A vánoční pobyty se také ukázaly jako nečekaná trefa do černého."

"Lidi si asi chtějí od všeho toho vánočního ruchu trochu odpočinout," řekl Martin a snažil se, aby cestou do kopce k domu příliš nefuněl. Připadal si trochu trapně. Opravdu by měl mít lepší fyziku, jak vzhledem ke svému věku, tak k povolání.

Zvedl hlavu a to, co uviděl, ho na chvíli úplně očarovalo. Opravdu s tím starým domem provedli hotový zázrak. Martin, stejně jako většina ostatních, kteří vyrostli v tomto kraji, na Valö jezdil na výlety nebo na tábory. Pamatoval si krásný, ale trochu omšelý zelený dům, usazený uprostřed rozlehlého trávníku. Teď zelenou omítku nahradila bílá a dům se třpytil jako vzácný klenot. Zrenovovali ho a natřeli a okny proudilo ven teplé světlo, v němž bílá fasáda doslova zářila. Pod schodištěm hořely pochodně a oknem v přízemí zahlédl Martin velký vánoční strom. Všechno bylo opravdu krásné a na chvíli zůstal stát, aby se tím pohledem pokochal.

"Je to pěkné, že?" podotkl Börje a také se zastavil.

"Neuvěřitelné," odpověděl zcela upřímně Martin.

Prošli venkovními dveřmi a oklepali si z bot sněh.

"Už dorazil i poslední!" zahlaholil Börjeho hlas v hale a Martin slyšel, jak se k němu někdo blíží nedočkavými kroky.

"Martine! Já jsem tak ráda, žeš přijel!" Lisette se mu vrhla kolem krku a on opět zapochyboval, jestli by tu měl vůbec být. Ano, je hezká a milá. Ale začínal si říkat, že ona jejich vztah bere o dost vážněji než on sám.

Nicméně už bylo pozdě, aby si to rozmyslel. Teď šlo o to, aby ten víkend přežil.

„Pojď!“ Lisette ho vzala za ruku a téměř ho táhla za sebou do velkého pokoje nalevo. Jak si Martin vzpomínal, bývala tam společná ložnice plná paland. Teď pokoj velmi vkusně přestavěli na obývací a knihovnu v jednom. Uprostřed pokoje trůnil obrovský vánoční strom, nazdobený, jak se sluší a patří.

„Tak tady je!“ oznámila Lisette vítězně. Martin byl vystaven upřeným pohledům jejích příbuzných. Ovládl touhu upravit si límec košile a raději jim trochu připitoměle zamával. Lisette ho štouchla do žeber, aby pochopil, že se od něj očekává něco víc. Postupně se metodicky propracovával pokojem zleva doprava. Lisette ho doprovázela a u každého mu zřetelně sdělila, s kým si to třese pravicí.

„Tohle je můj táta Harald.“ Urostlý muž s bujnou kšticí a stejně bujným knírem vstal a horečně mu potřásl rukou.

„A tohle je moje maminka Britten.“

„Vlastně se jmenuju Britt-Marie, ale od mých pěti let mi nikdo neřekl jinak než Britten.“ I ona povstala a Martin hned viděl, jak jsou si matka s dcerou podobné. Stejná útlá postava, stejné oříškově hnědé oči a tmavé vlasy, i když matčiny už byly místy prošedivělé.

„Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám,“ řekla matka, když se posadila.

Martin odpověděl zamumláním v podobném duchu a doufal, že mu ta milosrdná lež projde.

„A tady máme strýčka Gustava,“ pokračovala Liset-

te. Bylo zřejmé, že tohle menší a seschlejší vydání jejího otce u ní nepatří zrovna k oblíbeným příbuzným.

„Těší mě, těší mě,“ pronesl Gustav Liljecrona upjatě a dokonce se lehce uklonil. Martin by rád věděl, jestli se od něj také očekává úklona, ale rozhodl se odpovědět jen malým pokývnutím. Ani Gustavova manželka, která byla dalším pánem – tedy spíše dámou – na holení, zjevně v Lisette nevzbuzovala žádné vřelé city, soudě podle jejího tónu.

„Moje teta Vivi.“

Martina se chopila suchá, scvrklá ruka, která ostře kontrastovala s obličejem. Ten byl totiž bez jediné vrásky, s pletí napnutou jako kůže na bubínku. Byl přesvědčený, že kdyby se jí podíval za uši, našel by stopy po mnoha chirurgických zákrocích, ale s jistým přemáháním od toho upustil.

K muži sedícímu vedle tety Vivi chovala Lisette zjevně vřelejší city, protože „můj bratranec Bernard“ zaznělo radostně a srdečně. Sám Martin ale pocítil vůči tomuto elegantně oblečenému třicátníkovi instinktivní odpor. Vlasy měl ulízané dozadu a upravené do účesu, který je z neznámého důvodu tak populární ve finančních kruzích.

„Aha, tak tady máme toho Lisettina policajta...“ řekl táhlým stockholmským dialektem, a i když jeho vyjádření bylo v podstatě správné a úplně nevinné, Martin za tím nonšalantním tónem vycítil cosi podezřelého. Jakési pohrdání, jehož příčinu nedokázal určit.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl krátce a podíval se na dívku sedící po jeho boku.

„Bernardova sestra Miranda,“ napovídala Lisette a Martin s sebou proti své vůli trhl, když stiskl její nataženou ruku. Sestřenice Miranda byla oslnivě krásná. Asi pětadvacetiletá, se stejně uhlově černými vlasy jako její bratr, i když delšími, a s pronikavě modrýma očima, kterými si ho prohlížela. Martin cítil, že se na chvíli úplně přestal soustředit. Lisette ho jemným zakašláním upozornila, že nejspíš drží ruku sestřenice trochu moc dlouho, a tak ji pustil, jako by se spálil.

„Můj bratr Mattias. Ale říká se mu jenom Matte,“ vysvětlila Lisette ledovým hlasem a Martin rychle přesunul pozornost k Lisettinu staršímu bratrovi. Ten měl vstřícný a milý obličej a nadšeně potřásl Martinovi rukou.

„Tolik jsem o vás slyšel! Lisette už od léta o nikom jiném nemluví. Jsem opravdu moc rád, že vás konečně poznávám!“

Nastala dramatická pauza a pak Lisette pravila:

„A nejlepším nakonec – můj dědeček Ruben!“

Martin stanul před starým mužem v kolečkovém křesle. Oba Rubenovi synové zdědili jeho rysy, on sám se ale scvrkl do velikosti dítěte a seděl v křesle s kostkovanou dekou přes kolena. Měl však čilý pohled a ruku Martinovi stiskl překvapivě silně.

„Aha, tak tohle je ten mladý muž,“ pronesl s pobaveným výrazem a Martin se cítil jako školáček u ředitele. Starý muž vzbuzoval obrovský respekt a Martin znal jeho životní příběh. Narodil se chudý jako myš, ale později doslova z ničeho vybudoval impérium, které dnes dosahuje miliardového obrátu na celém světě. Ano, tento pohádkový příběh zná většina Švédů.

„Podává se večere!“ Ze dveří se ozval ženský hlas a všechny pohledy se obrátily tím směrem. Mezi dveřmi stála žena ve staromódní bílé zástěře a ukazovala k jídelně. Martin předpokládal, že to je Börjeho manželka.

„Já už mám hlad jako vlk,“ řekl Harald Liljecrona a vykročil k prostřenému stolu jako první. Ostatní ho následovali v semknuté skupince, ale nejdřív měl Martin příležitost pobaveně pozorovat scénu, jak se několik rodinných příslušníků vrhá k Rubenovu vozíčku ve snaze být u něj první. Lisette, stojící nejbliž, souboj vyhrála a vyslala přes rameno směrem k tetě Vivi vítězný pohled. Evidentně tu probíhalo něco, do čeho nebyl Martin zasvěcený. Ještě jednou si pro sebe povzdychl. Má před sebou opravdu dlouhý, předlouhý víkend.

Když Lisette před sebou tlačila dědečka Rubena do jídelny, cítila v zádech pohledy ostatních. Triumf jí rozpálil tváře a doufala, že tento dílčí úspěch předznamenává vítěze hlavní bitvy. Té o dědečkovy peníze. Občas se jí při pomyšlení, kolik by jednou mohla zdědit peněz, zatočila hlava. Řádově se nejednalo o miliony, ale o miliardy. Stačilo udržovat s dědečkem dobré vztahy a doufat, že ostatní se postupně znemožní. Což nebylo nijak nepravděpodobné. Věděla jistě, že její otec i strýc už svoje šance promarnili. Ti jí v cestě stát nebudou. Bernard a Miranda ostatně také ne. Ne, jejím největším soupeřem v boji o dědictví je Matte. Pro tuto chvíli si musela přiznat, že Matte je u dědečka ve větší oblibě než ona. Ale určitě jen přechodně. Pokud počká na příznivý okamžik, projeví Matte nějakou slabost, které by mohla využít.

„Jé, promiň!“ Omylem narazila Martinovi do holeně a zastavila, aby ho pustila před sebe. Na chvíli zauvažovala, jestli to byl opravdu tak dobrý nápad, vzít ho s sebou. Ale tolik se snažila dědečkovi dokázat, že už dospěla a zmoudřela, a stálý partner, ještě k tomu policista, do toho obrázku pěkně zapadá. I když by si přála, aby nepůsobil při představování tak neohrabaně. Stačil jediný pohled na Bernarda, aby věděla, co si o Mar-

tinovi myslí. Ráda by věděla, jestli mají ostatní stejný názor. Ano, Martin je milý a hezký, ale nepůsobí zrovna jako lev salonů. Teď však musí přijmout následky svého rozhodnutí a prostě ten víkend nějak přežít. Dovezla dědečka do jídelny.

Pohled na ty spousty jídla nachystané na dlouhém stole, táhnoucím se ode zdi ke zdi, byl ohromující. Stůl přetékal lahůdkami: šunkou, vepřovou roládou, sledovým salátem, nakládanými sledi, masovými kuličkami, koktejlovými párečky a nekonečným množstvím dalších. Nechybělo nic, co má kdo na vánočním stole rád, a Martin v rozpacích zaslechl, jak mu hlasitě kručí v žaludku.

„Chlapec má zjevně krapet hlad,“ zasmál se Harald a dal Martinovi herdu do zad.

„No, člověk má docela chuť, když to vidí,“ odpověděl a křečovitě se usmál. Modlil se, aby si Lisettin otec nezvykl mluvit o něm jako o „chlapci“ a bušit ho do zad.

Chvíli nato si všichni nabrali na talíře a usadili se ke krásně prostřenému jídelnímu stolu. Tiché sněžení za oknem zhoustlo a nabralo spíše intenzitu bouře. Börje chodil kolem stolu a rozléval do likérových skleniček chlazenou pálenku. Vypadal ustaraně.

„Tohle nevypadá dobře. Podle předpovědi počasí nás čeká pořádná vánice. Na pevninu se těžko dostaneme, pokud by to bylo třeba,“ řekl a pokývl k oknu.

„Vždyť nám tu nic nechybí,“ prohlásil Ruben svým vyschlým stařeckým hlasem. „Odjíždíme až v neděli a hladý snad neumřeme.“

Všichni se jeho poznámce zasmáli. Až moc nahlas a srdečně. Mezi Rubenovým huňatým obočím se objevila nespokojená vráska, patrně už měl toho podlézání až po krk. Na chvíličku se jejich pohledy setkaly a Martin si uvědomil, že starý pán přesně odhalil, co si myslí. Sklopil oči a raději se soustředil na jídlo. Dal si na jeden z párečků s naříznutými konci trochu hořčice. Když byl malý, říkal jim kvůli jejich zakroucenému tvaru „párečky po trvalé“. Jeho rodiče mu to připomínali každé Vánoce.

„Tak, Bernarde,“ řekl Ruben a zaměřil pozornost na jedno ze svých vnoučat. „Jak si vlastně vede firma? Na burze se šíří nějaké zvěsti.“

Nastalo krátké tísnivé ticho, než Bernard odpověděl: „To jsou jen zlomyslné pomluvy. Firmě se daří lépe než kdy předtím.“

„Hm, ale já jsem slyšel něco jiného,“ pokračoval Ruben sladce. „A mé zdroje se dají... jak víš... považovat za nanejvýš spolehlivé.“

„Nic proti tvým zdrojům, dědečku, ale řekl bych, že už dost dlouho nejsou u válu, takže co by tak mohli vědět...“

Vivi po Bernardovi vrhla příkrý pohled, aby zmlkl. Trochu méně výbojným hlasem pak dodal:

„Já můžu jen říct, že tvé zdroje nemají pravdu. Příští účetní uzávěrka přinese velmi dobré výsledky.“

„A co ty, Mirando? Jak to jde s tvou návrhářskou firmou?“ Rubenův pohled pronikal vším jako rentgenový paprsek a Miranda se na židli ošívala, když odpovídala:

„No, měli jsme trochu smůlu. Na poslední chvíli nám zrušili část objednávek a spoustu práce jsme dělali zadarmo, abychom získali reference, a...“

Ruben ji zarazil pohybem kostnaté ruky. „Díky, díky, to mi stačí, už je mi to celkem jasné. Takže z kapitálu, který jsem do firmy investoval, toho asi moc nezbyvá, že?“

„No, dědečku, chtěla jsem o tom s tebou mluvit...“ Ovýjela si kolem prstu pramínek svých krásných tmavých vlasů a lichotivě se na starého pána usmívala.

„Naše děti jsou moc šikovné a strašně dřou. Ano, s Gustavem je poslední dobou sotva vidíme doma, pořád jen pracují a pracují a pracují...“ Vivi se pokoušela zachránit situaci a žvanila dál, přičemž se nervózně tahala za perlový náhrdelník.

Párky začaly Martinovi růst v ústech. Večeře se zvrhla poněkud nepříjemným směrem. Pokoušel se zachytit Lisettin pohled. Ale ta, stejně jako ostatní členové rodiny, seděla celá napjatá a hltala probíhající rozhovor.

„Hodláš už brzy začít pracovat, Lisette?“

Když se dědeček znenadání zaměřil na ni, rychle zavřela ústa.

„Já... já... já přece studuju,“ koktala nervózně a jako by se na židli scvrkla.

„Ano, já vím, že studuješ,“ řekl Ruben suše. „Ta studia ti platím já. Už osm let. Jenom bych rád věděl, jestli už brzy nebude načase využít alespoň něco z té spousty poznatků v praxi.“ Tón jeho hlasu byl stále ošidně mírný, ale Lisette zamumlala odpověď s pohle-

dem vystrašeně upřeným do klína: „Ano, dědečku.“ Ten si odfrkl a podíval se nakonec na své syny.

„Slyšel jsem, že máte v práci nějaké problémy.“

Martinovo cvičené oko zachytilo, jak se Harald s Gustavem na sebe rychle podívali. Ten pohled trval jen vteřinu, ale Martin v něm stihl vyčíst nenávist a strach.

„Co jsi to slyšel, tati?“ řekl konečně Harald a doplnil otázku veselým, ale povrchním úsměvem. Jeho skutečné pocity se projevíly na jeho rukou, které zuřivě cupovaly ubrousek na kousky. „Všechno běží, jak má. *Business as usual*, to víš. Přesně jako za tvých časů.“

„Za mých časů,“ vyprskl Ruben. „Víš moc dobře, že ‚moje časy‘ skončily teprve před dvěma lety. V tvém podání to zní, jako bych byl u vesla tak před sto lety. A kdyby mě nepostihly tyhle...“ hledal vhodné slovo, „... ‚zdravotní potíže‘, byl bych u něj doted. Ale pořád mám ve firmě svoje informátory. A donesly se ke mně velmi znepokojivé zprávy.“ Pohrozil prstem a těkal očima mezi Haraldem a Gustavem.

Harald postranním pohledem vybídl bratra. Gustav si odkašlal a spustil. „Jak říká Harald, všechno je v nejlepším pořádku. Nechápu, co jsi mohl slyšet...“

Ruben si opět odfrkl a vzápětí vybuchl, až mu sliny létaly od úst.

„Vy jste ale ubohá sebranka! Celý život jste se nechali vodit za ručičku, žili jste z mých peněz a čekali jste, že vám pečení holubi budou lítat do huby, jakmile ji otevřete! A já jsem vám navzdory zdravému rozumu dával bezpočet šancí, lil jsem do vašich podniků

další a další peníze a dovolil vám," pokývl hlavou směrem ke svým synům, „abyste po mně převzali firmu, protože jsem si tolik přál, aby zůstala v rodině. Ale všichni jste mě zklamali! To, co jsem vám dal, jste zpro-
nevěřili, utratili a znevážili. A teď už toho mám dost!"

Ruben bouchl pěstí do stolu a všichni sebou trhli. Instinkt Martinovi napovídal, aby z této mírně řečeno nepřijemné situace, do které se dostal, utekl. Ale zároveň si připadal, jako když jede kolem dopravní nehody. Nemohl od toho odtrhnout oči.

„Všechny vás vydědím, abyste věděli! Závěť je sepsaná a hotová, podepsaná a dosvědčená a vy dostanete jen to, na co máte podle zákona právo. Až natáhnu bačkory, bude své šťastné hvězdě děkovat několik pečlivě vybraných dobročinných organizací, protože zbytek dostanou ony!"

Celá rodina na muže v kolečkovém křesle zírala. Jako by někdo zmáčkl stopku a zastavil film, protože všichni seděli bez hnutí. V pokoji se neozval jediný zvuk, kromě Rubenova namáhavého oddechování a bouře, která venku kvílela jako divoké zvíře.

Z toho výbuchu hněvu Ruben asi dostal žízeň. Zvedl třesoucí se rukou sklenici s vodou a chtivě ji celou vypil. Všichni nadále mlčeli a nikdo se nepohnul. Ruben položil sklenici na stůl a vypadalo to, jako by z něj postupně ucházel vzduch jako z propíchnutého balonu.

Prvním varováním, že něco není v pořádku, bylo lehké zachvění v jeho obličeji. Následovalo nenápadné škubnutí v pravé tváři, které se rozšířilo i na levou.

Poté sebou začalo škubat i celé tělo. Nejdřív téměř nepozorovaně, ale potom v čím dál prudších křečích. Z hrdla mu vyšel chraplavý zvuk a celé jeho seschlé tělo se v kolečkovém křesle zmítalo. Teď začali ostatní reagovat.

„Dědečku!“ zvolala Lisette a vrhla se k němu. I Bernard byl v mžiku na nohou, ale oba zůstali bezradně stát a nevěděli, co dělat. Bernard chytil Rubena za hubená ramena a snažil se ho udržet v klidu, ale křeče byly tak silné, že je nedokázal přemoci.

„On umírá, on umírá!“ křičela Vivi a zatáhla si za perlový náhrdelník tak prudce, že řetízek praskl a po podlaze se rozletěla kaskáda perel.

„Tak dělejte něco!“ volala Britten a rozhlížela se bezmocně kolem sebe.

Martin se k Rubenovi rozeběhl, ale v okamžiku, kdy se ke starci dostal, křeče náhle ustaly a Rubenova hlava spadla s ohavným žuchnutím na stůl do talíře. Martin se palcem a ukazováčkem snažil na Rubenově útlém zápěstí zachytit pulz, ale po chvíli musel přiznat:

„Je mi líto. Je mrtvý.“

Vivi znovu vykřikla a rukou tápavě hledala náhrdelník, který už neměla.

Z kuchyně přiběhl Börje s manželkou a Harald na ně křikl:

„Zavolejte sanitku. Otec dostal nějaký záchvat. Musíme sem dostat lékaře!“

Börje zavrtěl chmurně hlavou. „Bohužel to vypadá, že bouře shodila telefonní dráty. Před chvílí jsem telefon zkoušel, nefunguje.“

„Obávám se, že by to stejně nepomohlo,“ řekl Martin a narovnal se. „Jak už jsem říkal, je mrtvý.“

„Ale co se stalo?“ vzlykala Britten. „Srdeční zástava? Nebo ho ranila mrtvice? Co se stalo?“

Martin chtěl nejdříve pokrčit rameny na znamení toho, že nemá tušení. Ale pak zavěšil. Kolem starého muže se vznášela jakási vůně... kterou by měl rozpoznat... Naklonil se nad Rubena, jehož obličej stále spočíval mezi sleděm a masovými kuličkami, a přičichl si ještě jednou. Ano, byla to ona. Slabá, ale rozpoznatelná. Vůně mandlí. Vůně, která by tu neměla být. Natáhl se po sklenici, kterou Ruben vypil, a strčil do ní nos. Udeřila ho do něj zřetelná vůně hořkých mandlí a potvrdila jeho podezření.

„Byl zavražděn.“

Miranda se dívala na dědečkovu temeno a srdce jí v hrudi prudce tlouklo. Byl úplně nehybný.

Držela se desky stolu a nemohla odvrátit od mrtvého zrak. Zároveň ji ještě nepřešla zlost po jeho útoku a bojovala s touhou nakopnout ho do holeně. Jak si to mohl dovolit, takhle se do ní pustit? Před všemi ostatními. Nejen před její rodinou, ale i před sestřenicí a bratrancem, tetou a strýčkem, ti všichni tu seděli a sledovali ji jak hladoví vlci, připravení urvat pro sebe zbytky, až bude mít vůdce smečky dost.

Proč jí nemohl dát víc času? Kdo jiný než on by měl vědět, jak dlouho trvá vybudovat firmu od základů. Mohli tu situaci vyřešit, vždyť měl takovou spoustu peněz. Dalších pár milionů by pro něj nic neznamenal. Pro něj to byl pakatel. A chudák Bernard. Ten si taky nezasloužil, aby ho takhle nemilosrdně zkritizoval. Dřel jako mezek a opravdu měl velkou šanci, že uspěje. Jen kdyby i on dostal trochu víc času... A peněz.

Panebože! Co když už stihl tu závěť změnit? To pomyslení zasáhlo Mirandu s takovou silou, že zalapala po dechu. Zaryla se nehty do dřeva jídelního stolu ještě hlouběji a cítila, jak se jí do očí tlačí slzy. Ta příšerná myšlenka ji zcela pohltila. Co když už dědeček Ruben svoje výhrůžky uskutečnil. Třeba se už spojil s advoká-

tem a změnil všechno ještě před tímhle víkendem. Ano, určitě je to tak. Přesně to by tomu vychytralému a zlo-myslnému starému lakomci bylo podobné, tím si byla ji-stá. Chtěl se jen bavit tím, jak mu podlézají a lichotí, než jim uštedří ránu z milosti.

Z toho, co jim podle zákona patří, zbude po odečte-ní toho, co už dostali, jen pár drobných. Třeba se i za-dluží? A ona už tak je zadlužená až po uši! Mirandě se dýchalo čím dál hůř. Probodávala zavražděného v ko-lečkovém křesle rozzlobeným pohledem.

Zbytek večera proběhl jako v mlhách. Martinova slova nejdříve v místnosti způsobila ohlušující ticho. Pak se spustil nepředstavitelný chaos. Zprvu mu nikdo nechtěl věřit, ale on jim klidným hlasem vysvětlil, že vůně hořkých mandlí je jasným příznakem přítomnosti kyanidu. Účinkům tohoto nesmírně silného jedu odpovídal i Rubenův záchvat.

Požádal Börjeho o papírový sáček, do kterého pak vložil použitou sklenici. Měla by být podrobena zkoumání a Martina mrzelo, že na ni předtím neuváženě sáhl. Mohl tak zničit cenné otisky prstů.

„Musíme se bezodkladně dostat na pevninu,“ rozkázal Börjemu. V duchu si už sepisoval seznam opatření, která se hned musí udělat.

Svolat ostatní na policejní stanici. Odeslat důkazní materiál. Dohlédnout, aby mrtvolu odvezli k soudnímu lékaři. A také začít s výslechy svědků. Pokud se dostanou na pevninu rychle, může pátrání po vrahovi začít.

„To nepůjde,“ řekl Börje tiše. Ukázal na bouřku zuřící za okny, se sněžením tak hustým, že to venku vypadalo jako bílá stěna.

„Jak, nepůjde?“ zeptal se Martin zklamaně. „Na pevninu se přece nějak dostat musíme!“

„V tomhle počasí těžko. Prostě to nejde.“ Börje rozhodil rukama.

„Ale nejedeme přece daleko.“ Martin ve svém hlase zaslechl rozčilení a snažil se přinutit ke klidu. Kdo jiný než on by si měl zachovat chladnou hlavu.

„Börje má pravdu,“ dodala jeho žena. „Lodí se odtud vůbec nedostaneme. Vítr fouká přímo proti molu a v tak silné bouři je to vyloučené. Prostě musíme počkat, dokud se to neutiší.“

„Tak musíme zavolat námořní záchrannou službu,“ trval na svém Martin.

„Vždyť telefon nefunguje, copak jste to neslyšel?“ pronesl Bernard tónem, který dával jasně najevo, že pokládá Martina za pitomce.

„Máme snad mobily!“ Martin vytrhl telefon z kapsy, ale odhodlání z něj vyprchalo, když viděl, že nemá na displeji ani jednu čárečku značící pokrytí.

„Sakra!“ křikl a jen tak tak se udržel, aby nemrštíł telefonem o zeď.

„Jako bych to neříkal,“ pravil Bernard se špatně skrývaným úsměškem, za což by mu Martin s chutí jednu vrazil.

„Chcete říct, že jsme tady uvízli?“ vzlykala Miranda a zavěsila se pevně do Matteho. Zdálo se, že si jí vůbec nevšímá, díval se totiž usazenýma očima na muže ležícího na stole.

Martina až teď napadlo, že Matte jako jediný unikl ponižujícímu výslechu u stolu a teď také jako jediný dává najevo zármutek. Jako by Matte chtěl jeho úvahy potvrdit, popošel ke starci, něžně mu zvedl hlavu

z talíře a začal ji opatrně otírat ubrouskem. Všichni na něj zírali jako hypnotizovaní, ale nikdo se neměl k tomu, aby mu pomohl. Když byl Rubenův obličej čistý, opřel ho Matte šetrně do křesla a upravil mu deku na klíně.

„Děkuju, Matte...“ řekla Britten a láskyplně se na něj podívala.

„Měli bychom ho uložit někam do chladu,“ pravil Martin a vyhnul se pohledu na Matteho. „Pokud se odtud nedostaneme, je důležité, abychom uchovali... důkazy.“ Patrně se vyjadřoval netaktně, ale v dané situaci byl jediný, kdo se mohl ujmout vyšetřování a dohlédnout, aby došlo k co nejmenší škodě. Někde v tomto domě je vrah a on ho nehodlal nechat uniknout.

„Můžeme ho dát do velké lednice,“ řekl Börje a pokročil dopředu, aby mu pomohl.

„Dobře,“ odpověděl stručně Martin. Přesun do lednice jim usnadnil fakt, že tělo spočívalo v kolečkovém křesle, a Martin ho sám mohl zavézt až dovnitř.

„Dají se ty dveře zamknout?“ zeptal se Börjeho. Ten přikývl a ukázal na visací zámek vedle dveří.

„Přece nechceme, aby nám hosti kradli svíčkovou,“ vysvětlil s pokřiveným úsměvem. Když ho Martin neopětoval, úsměv mu rychle zmrzl na rtech.

Poté co Rubenovo tělo zamkli, vrátili se Martin a Börje do jídelny. Všichni stáli přesně na stejných místech, jako když je před několika minutami opouštěli. Nikdo se nezdál být schopen pohybu.

„Půjdeme do knihovny,“ řekl Martin a naznačil po-

hybem hlavy směr k místnosti na druhé straně haly. „Börje, máte koňak?“ Majitel penzionu přikývl a odběhl pro lahev. „Mohla byste tam zatopit v krbu...“ Martin si zkoušel vzpomenout, ale měl pocit, že Börje své lepší polovičce doteď říkal jen „ženuško“.

„Kerstin, jmenuju se Kerstin,“ doplnila. „Zatopit určitě můžu. Zařídím to.“

I ona zmizela a Martin pohledem vybízel příslušníky rodiny Liljecronových k odchodu, protože se zatím nikdo nepohnul.

„Přesuneme se tam. Pojdte.“ Šel napřed a předpokládal, že ostatní ho budou následovat.

Jeden po druhém vešli do knihovny a usadili se. Kerstin dělala, co mohla, aby se oheň rozhořel, a zrovna když se všichni posadili, přikvačil Börje s lahví koňaku. Z velké skříně vytáhl patřičné skleničky a do každé nalil pořádnou dávku.

„Tohle je u místní policie standardní postup? Lít do svědků kořalku?“ otázal se Gustav mdlým hlasem, ale vděčně do sebe hodil obsah skleničky, kterou mu Börje podal, a rázně ji nastavil, aby mu znovu nalil.

„No, to bych ani neřekl,“ řekl Martin a mírně se usmál. „Ale v této situaci se nic nezdá být jako obvykle. Prostě musíme improvizovat.“ Na chvíli prudce zatoužil, aby tu s ním byl Patrik Hedström, jeho nejbližší kolega z tanumshedské policejní stanice. Zase tak dlouho s ním nepracoval, ale už teď k němu choval obrovský obdiv. Cítil by se mnohem jistější, kdyby ho tu měl. On by určitě věděl, co dělat. Ale situace už je jednou taková a Martin to bude muset zvládnout sám.

A nehodlal Patrika zklamat. Důležité bylo používat zdravý rozum a brát věci pěkně popořádku.

„Protože se nedostaneme na stanici, musím vyslechnout vaše svědectví zde. Postupně si s vámi se všemi promluvím a předpokládám, že budete všichni spolupracovat, abychom mohli přijít na kloub tomu, co se tu stalo.“ Přejížděl pohledem z jednoho na druhého a zdálo se, že nikdo nemá námitky.

„Pak tedy navrhuju, abychom my dva začali.“ Martin kývl na Haralda.

Ruka držící sklenku s koňakem se jí třásla. Ustaraně sledovala, jak manželova široká záda mizí ve dveřích. Měla o něj strach, jestli vydrží ten tlak. Harald vypadá tak silně. Solidně. Ale Britten věděla, že to je jen zdání. Dlouholeté manželství ji naučilo, že její statný, hlučný muž je ve skutečnosti pořád vystrašený klučík. A to dávala za vinu Rubenovi. Byl na něj moc tvrdý. Měl příliš vysoké nároky. Očekával, že jeho synové budou ze stejného těsta jako on. Ale to nikdy nebyl ani jeden z nich. Gustav aspoň vypadal slabošky i navelek, a proto vyvázl snáz. Naproti tomu Harald vždycy působil jako silák, jen kvůli své statné postavě, a nikdo nechápal, že uvnitř je to slaboch. Ano, myslela si, že Ruben to vlastně v hloubi duše tušil. Ale rozhodl se dělat, že nic nevidí, a za to ho nenáviděla.

Dal Haraldovi práci, která byla od začátku odsouzená k neúspěchu. A nápad, aby Gustav a Harald pracovali spolu... no, ten byl tak absurdní, že by ji zajímalo, jestli byl Ruben vůbec při smyslech, když jim to navrhoval. Ale jeho kluci po tom samozřejmě skočili. Samou horlivostí div neměli jazyky vyplazené. Slintali touhou otci dokázat, že oba za něco stojí. Všechny dosavadní neúspěchy by zmizely mávnutím ruky. Tohle byla jejich šance, teď otci ukážou, že si konečně,

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.